

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.
 Números atrassats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico 2.—Estranger, 2'50.

POLÍTICA NATURALISTA

ARRIBÀ y moldre. Constituhirse y barallarse. Aixó es lo que ha fet lo nou ministeri desde 'l moment que ha entrat en funcions.

Y s'ha de tenir en compte que la causa de las diferencias dels ministres nous no radica en ser los uns més ó menos radicals que 'ls altres en punt á política, ni tampoch en desarollar aquest ó aquell plan administratiu, patrocinat pels uns, contrariat pels altres.

Res d'aixó. Ni de l'administració ni de la política se'n preocupan gran cosa. Notenen temps ni voluntat per ferho. Al pujar al poder no s'proposavan pas tenir mals de cap de aquesta classe. ¿Qui's recorda dels ideals polítics, ni de las necessitats del pais sedent d'ordre administratiu, de moralitat y de progrés? Los programas democrátichs y 'ls plans económichs s'utilisan sols desde l'oposició pera fer campanyas més ó menos ruidosas: son medis que s'emplean pera pujar al menjador.

Pero al arribar á dalt, altra feyna hi ha.

Allà troban la taula parada, ben provehida de succulents menjars, y movent las barras s'olvidan las memorias y s'eclipsan los compromisos més sagrats.

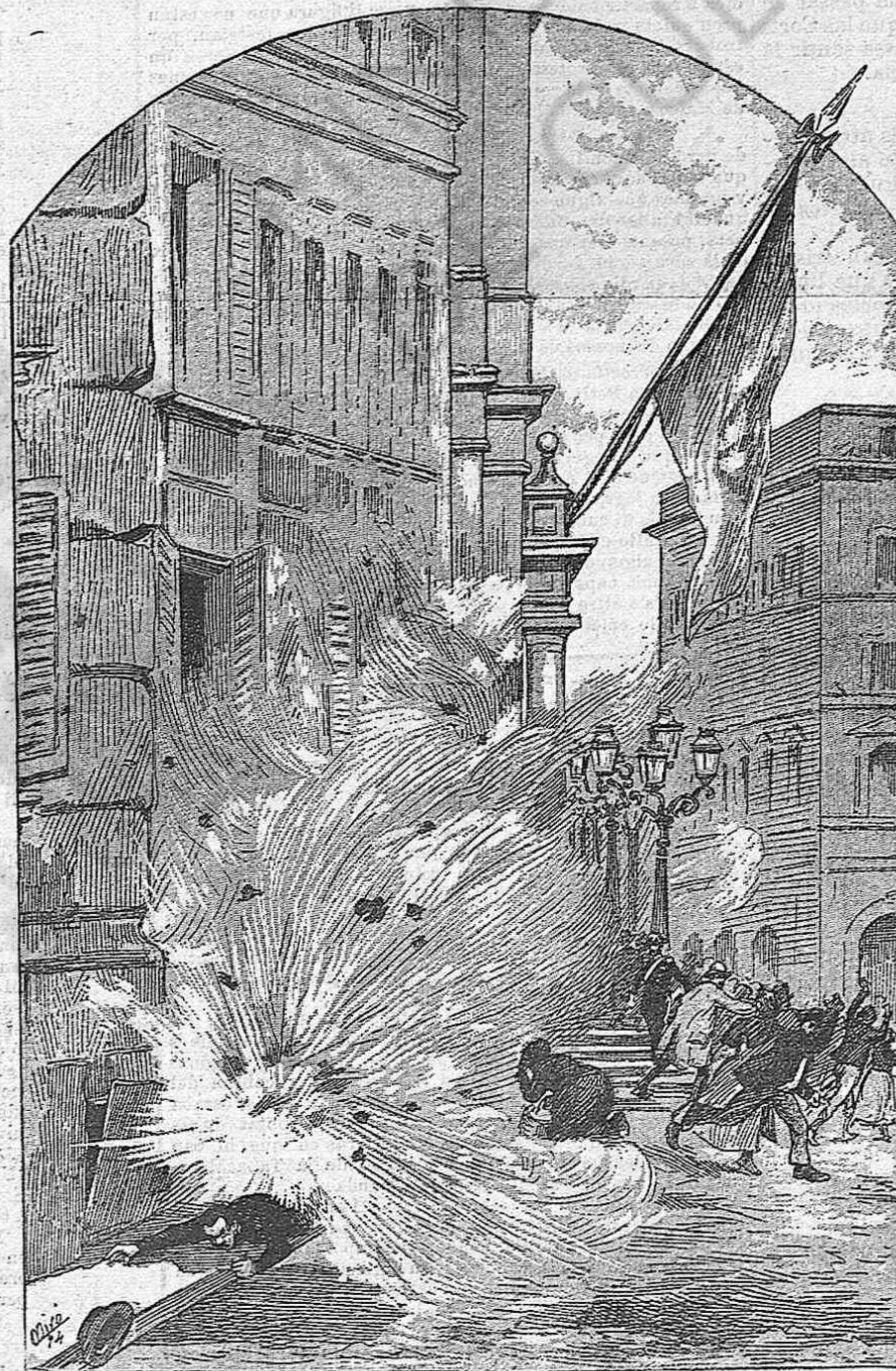
Aquesta es la política venturosa de la restauració monárquica. Restauració... restaurant: ni més ni menos.

Menjar, pahir; tornar á menjar, tornar á pahir... y que duri tant com puga.

Pero á tal extrém hem arribat, que ni'á taula saben estar tranquils. Tot sovint hi ha disputas, amenssas, alborots. Tot sovint se tiran los plats pel cap, enarbolan las forquillas, s'ensenyan los ganivets... Los quadros de un naturalisme repugnant abundan qu' es un fástich.

Las cuynas del Estat no mantenen sols als ministres en exercici: darre d'ells hi ha un sens fi d'empleos y cárrechs ricament retribuïts que s'veuhen sollicitats ab verdadera febre.

La dinamita á Roma

Explossió d'una bomba en la plassa de Monte-Citorio, ahont se troba lo palau dels Diputats.

Ja que 'ls ministres no treballan, podrian escullir als seus auxiliars entre la gent més apta, entre 'ls homes més serios y competents que 'ls reemplassessin en la tarea de administrar correctament, ab zel é inteligencia.

¿Pero ho fan aixis? Ni 'ls mils.

Los millors empleos son pels parents, pels fills, pels germans, pels nebots, pels cusins, pels cunyats, y quan aquests no bastan, las millors brevas se las xupan els amichs íntims, els contertulís, els ajuda de cámara dels personatjes.

Y de aquí venen los disgustos, las diferencias, los disgustos y las barallas.

Tots los ministres contrenhen compromisos, y com resulta que suman molt més los candidats que 'ls puestos vacants, per si tu has colcat á un nebot y jo no he pogut coocar á un cusí de la dona, s'arman las grans tremolinas que fan tremolar al ministeri.

En Gamazo, que porta una ferida á l'anima, ja que únicament per desferse de la seva companyia s'ha fet l'última crisis, ha jugat un mal ters al ministeri, logrant que 'ls seus amichs presentessin la dimissió dels alts puestos que ocupavan.

Ell ja sabia que per la provisió de las vacants s'armarian las barallas. Y aixís ha succehit. Avuy en Gamazo s'frega las mans de gust, y la fusió s'ha convertit en la confusió més espantosa.

Aixís en López Domínguez que havia ofert la direcció de la Tabacalera á un seu amich, mentres en Sagasta, per la seva part, l'havia oferta á un altre, ha estat á punt de anarse'n del ministeri, realisant per una qüestió tan ínfima com la concessió de un empleo, lo que no va saber fer mesos enrera, quan s'agitava una gran qüestió patriótica, ab tot y haver promés formalment ó anar á Melilla ó anarse'n á casa. ¡Quin escándol!...

Pero no hi ha més cera que la que crema.

Lo pais fa temps que sofreix mort y passió. L'han assotat, l'han coronat d'espinas, l'han tret á la vergonya, l'hi han carregat la creu al coll... ¡y quina creu la que ha tingut de arrossegar!... Y per últim,

no contents ab crucificarlo, l' hi estan posant aquest vergonyós I. N. R. I. No ha de brillar may per la pobra Espanya la Pasqua de Resurrecció?

P. K.

ARTERAS ministerials pels possibilistas renegats no n' hi ha hagut ni pensarhi. Pero D. Práxedes, un cop resolta ja la crisis, ha intentat quedar be ab ells oferint-los alguns empleos, y encare que alguns dels tráfugas de la república castelarina s morian de ganas per acceptarlos, s' han re-

retxassavan. Fassin lo que vulguin, en Sagasta sempre podrà dir: —Primer els faig un desaire: després els dirigeixo un insult, y ab tot y aixó ja veurán com encare se- gneixen apoyarme. Son mansos de mena! ¡Y bena- venturats los mansos, porque ells no menjarán may del pressupost!

Faltariam al nostre deber, á las nostras tradicions y á la nostra conciencia, si deixavam de posar de ma- nifest que no compreném la presó de molts indivi- duos, continuant senmanas y mesos, per ordre guber- nativa, sense l' intervenció més mínima dels Tribu- nals de justicia, que son los únichs que dintre de la ley poden decretarla.

Enemichs de tots los abusos, no podém passar en silenci l' que s' está cometent, y esperém que las Corts estigan obertas porque algún diputat fassa sentir la seva veu autorisada en demanda de justicia.

Si 'ls presos gubernatius, als quals se 'ls atribuhei- xen determinadas ideas, son culpables de algun de- licte, que se 'ls encausi y que se 'ls castigui. Pero si son ignocents no queda més recurs que posarlos en llibertat.

Prolongar per més temps una situació tan trista, com ilegal y arbitraria, enteném nosaltres que lluny de contribuir á extingir los ferments de certas ideas anti-socials, contribuheix pel contrari á propagarlos.

Y tinguis en compte que tan odiosa es l' anarquia de baix com la de dalt.

Per avuy no dihém res més.

Aquell pobre San José, lo soldat de infanteria que va perdre una cama lluytant ab los riffenyos, dema- na caritat per Madrit y es passejat per la plassa de toros en un carruatje, al objecte de que pugua recul- lir los céntims que l' hi tiran los aficionats al espec- tacle nacional.

No ha de fer, per cert uns papers tan tristos allá en la seva terra l' moro Amadi, que per haver perdut las orellas, va tenir la satisfacció de veure fusellar al seu agressor y va ser obsequiat ab una rica recompen- sa per l' héroe de Sagunto.

Ab aixó s demostra una vegada més que s' prefe- rible ser moro que no soldat de la patria espanyola.

No en vá va dir D. Arseni qu' ell y 'ls moros tenian la mateixa sanch.

Lo jutje decá de Madrit Sr. Rodriguez Zapata, complicat en la célebre qüestió del testament fals, al últim ha caygut á la garjola.

Ab aixó s realisa alló que diuhén los castellans: A la justicia prender... Pero es precis consignar que avants de decretarse la presó de tot un Sr. jutje la cosa s' ha discutit molt, s' han guardat grans miraments y s' han tingut con- tinuas vacilacions.

No s gastan, per cert, tantas camándulas ab qual- sevol pobre diable que, acossat per la fam, s' apodera de un pa. Per aquest infelís sempre están obertas las portas de la prevenció.

¡Encare hi ha classes!

Per cert que l' jutje processat vá aprofitarse de aquest etern titubejar, procurant posarse á salvo.

De manera que quan los agents de l' autoritat se presentaren á agafarlo al seu domicili, l' ancell havia volat.

Per fi, després de molts pesquissas, lo trobaren amagat á una casa del carrer de Alcalá, immediata á la Plassa de Toros, y al últim ha ingressat á la presó. Tal hi vá que no s' ho creu.

Enviém lo nostre pésam mes sentit al eminent re-

publicá D. Manuel Ruiz Zorrilla, entregat avuy al major desconsol, ab motiu de la perdua de sa idola- trada esposa, la qual ha sucumbit á París, victima de una rápida pulmonía.

Serveixili de lenitiu la participació que prenen en la séva pena casi tots los espanyols, sobre tot los qu' esperan que l' buyt que la difunta ha deixat en lo seu cor, l' ocuparà en lo successiu per enter l' amor á la República.

Los noys de un colegi del Eusanxe van anar á con- fessar á la Concepció y son de una indole tan porno- gráfica las préguntas que 'ls féu un dels confessors, que ab tot y haver sigut fetas en una iglesia, no po- den estamparse en un periódich que s' estimi. Y no sols els féu preguntas, sino que abrigantlos ab lo man- teu vá permetres realisar actes inverossímils. Los noys després s' ho explicavan ells ab ells; la cosa ar- ribá á oídos dels Pares de familia, no 'ls de la Fulla, si no 'ls Pares verdaders de aquellas criaturas; y son molts los que juran avuy que may mes los seus fills s' acostarán á cap confessor.

Prengui nota de aquest escándol qui pot y deu cas- tigarlo. ¿Ho sent D. Jaume? Per aquesta vegada no fumém.

CARTAS DE FORA.—Lleyda.—Aquesta quaresma l' Pare Mu- lleras ja no s' ocupa de excomunicar á la escola laica, sens dup- te porque l' director, al ser separat del seu càrrech en lo mes d' agost últimvá declararse católich recalcitrant. Tant es aixis que l' encarregat d' ensenyar la doctrina, presentant los noys del mestre renegat á la concurrència, digué:—Ja ho podeu veure, fills meus; desde avuy l' pare de aquests noys ja es un bon minyó; ja es honrat porque ha renegat d' esser liberal.— De manera qu' en concepte de aquest ximple únicament son honrats los careundas católichs. En pago de aquest agravi, una advertencia:—Vaja alerta que n' Thomás del Sant-Cristo no fassa ab los neos lo que ha fet ab los lliberals, porque sempre es censurable la traició.

Llagostera.—Gran espectacle á la casa gran que admi- nistran los ensotanats. Mentres un d' aquests, gras com un tui- xo está predicant un altre, ab un géni com una pólvora, s' de- dica á repartir boleyas als xicots que se li figura que no están prou quiets y als minyons que se li antoixa que festejan, per trobarse á la iglesia al costat de una noya. No pot donarse un espectacle mes grotesch. Hi ha ministres del Senyor, que mes que sacerdots de la religió de Cristo, semblan imitadors servils de Malcos, aquell de la bofetada.

Pontons.—Mes que cassadors d' animetas, es cassador de perdius y conills, tant si hi ha veda com no, l' home negre que tenim aqui cassa ell, fá cassar á dos homes que téal servey y per mes que algun cop els hi han exigit la multa, y per mes qu' ell l' altre dia, anant montat en un ruch, vá perdre l' esco- peta, posantse fet una fiera, fins que vá trobarla, no desisteix de la séva afició. Lo dia 12 del corrent, anant á posar á l' salpás, veje una perdiu sobre una pedra, y exclamá:—Si tingués l' es- copeta ¡quin trip-trap que farias! ¿Com se comprén que á un home aixis que falta á la ley de la veda no procuri pescarlo lo sub-cabo de mossos de la Esquadra?

Torroella de Montgri.—Enviém un milló de gracias al célebre Joan Petit, per la magnífica propaganda qu' está fent en favor del nostre periódich. No podrém pagarli may l' inter- és que s' pren per ell. Perque fins quan declara deshonorats á tots los que l' llegeixen, no fá més que excitar l' interes del pú- blich.—¿Que dirá La Campana—s pregunta tothom quan de tal manera logra treure de test á n' en Joan Petit?—Per lo tant, si quan puja al cubell mistich, ab un número de la Campana als dits, agitantlo com una bandera y bramant com un energúme- no, arriba algun dia á posarse ronch, serveixis avisarnos y li enviarem una capseta de pastillas de clorat de potassa, que de una manera ó altre volém pagarli l' gran servey que 'ns presta. Ja ho sab lo célebre Joan Petit: mani y disposi.

ONCLE Y NEBOT

o nou ministre de Hisenda, senyor Amós Salvador, es, segons diuhén los diaris, nebot de n' Sagasta y, com aquest, ingenier de camins, y crech que també fill de un poblet prop de Logroño.

Contan qu' es jove, ilustrat, estudiós y treballador y que no te altre defecte personal, que l' de no escau- relhi l' frach, justament en quant á portarlo mostra una afició extre- mada.

Sagasta l' estima, per demunt de tots los altres parents, los quals no son poch, á jutjar per lo sovint que aquest apellido 's llegeix en la Guia oficial, ó sigui padró de totas las personas mes ó menos personatjes que hi ha á Espanya, y cobran del presupost. Sempre l' hi ha semblat que l' nebot Amós estava predestinat á grans cosas; aixis es que l' ha fet diputat dugas vegadas, lo ficá en totas las juntas consultivas en que hi cap un ingenier; després lo posá en la Direcció de la Tabacalera, y, per fi, l' ha portat al Ministeri de Hisenda.

Amós es la nina del ull dret de Sagasta. Pero no s vagin á creure que al ferlo ministre s' hagi D. Práxedes limitat á sat- isfiser una afeció de familia, donant tó é importancia á un dels seus membres; ni menos, com suposan alguns mal pensats, que aquí sols se tracta de procurar una cesantia de trenta mil rals en classe de exministre: res de aixó, la versió mes probable es que l' jefe del partit lliberal, al veure ab los seus veixanta set anys demunt ab lo peu desllorigat y ab frecuent atachs biliosos, ha pensat qu' es mortal—y que haurá de morir algun dia, y no vol que un Gamazo qualsevol, ab l' escusa de tindre aficions al manetj de l' Hisenda, se apoderi de la jefatura del partit lli- beral y quant l' hi caigui á ma, de la del Govern.

No passa per tal Sagasta, ni com á probabilitat se resigna á

acceptarho. Com los emperadors romans, se vol nombrar ell ma- teix lo successor, adoptant á qui més ho mereixi. Si César adoptá Brutus, y August á Tiberi, he pot Sagasta adoptar á Amós Salvador, que al pas que anem cap á la general decadencia, y ab las agallas superbiosas que van mostrant los qüefes dels partits en Espanya, prou vindrá dia que, no sols tindrem poder hereditari en la monarquia, sino que també en la Presi- dencia del Consell. Hi haurá l' rey de la plassa de Orient y l' del carrer de Alcalá.

Pero, murmurin ó no 'ls maliciosos, la veritat del cas es que l' senyor Amós Salvador, excelent persona, pero á qui fa sis anys ningú coneixia, ja que ni sisquera era diputat á Corts, ha pujat de un bot los tres rams de l' escala del Ministeri de Hisen- da. Ja te Sagasta l' home que l' hi feya falta. Ara, que l' hi va- gin ab rahóns y ronces los Camachos y Gamazos que han probat, en mésde una ocasió, de pujársel' hi á las barbas. Ell necessita en Hisenda ministres com Puigcerver y Eguillor, que deixin co- rre la bola encare que fassin déficits de setanta ó vuitanta mi- llions de pessetas, y com de aquesta teya no n' hi ha en tots los boscos, tant per tant—haurá dit Sagasta—vinga l' nebot, que, per mal que ho fassi, no ho farà pitjor que 'ls altres.

Fins ara als fills, gendres y nebots dels personatjes sols se 'ls feya diputats: ara ja se 'ls fa ministres. Quant torni al poder Cánovas, no voldrá ser menos que Sagasta, y es capás de nom- brar á algun dels seus parents príncep de Asturias.

JUSTOS Y PECADORS

Mirinsel. Aixirit, guapo de bossa y de ventre plé, durant tota la quaresma no ha treballat ni ha fet ré.

S' ha llevat á quarts de quinze, ha esmorzat com un sultan, y ha surtit á pendre l' ayre quan lo sol ja está cremant.

Ha dinat al serne l' hora, voltat de plats succulents, y animat per vins auténtichs y licors ultra-excelents.

S' ha deixar caure al cassino, ha pres lo café, ha fumat, ha murmurat de n' Sagasta y de mitja humanitat.

Ha sopat ab santa calma, ha jugat ó bé ha llegit, s' ha enterat dels últims partes y á las dotze ha anat al lit.

Aixó si, en las set senmanas que la quaresma ha durat, ha tingut molt y molt compte en no fé l' menor pecat.

¿Barrejar? Primer mil voltas hauria acceptat la mort: precisament las barrejas li ocasiona doló al cor.

¿Tocava carn? Ne menjava. ¿Tocava peix? Vinga llus.

Además, tenia butlla, y acabat, amen Jesús... Si ara aquest home s moria no tindria cap rezel... ¡Com que sab que á la carrera aniria á pará al cel!

Girém full. Aquest manobra, casat y ab cinch fills ó sis, ha passat una quaresma de lo més trist é infelís.

Ara no tenia feyna y no sabia hont anar: ara n' trobava dos dias ó quatre á tot estirar.

Primer la dona malalta, luego un nen ab sarampió després una tarde á l' obra li cau al cap un mahó...

¡Si n' ha dit de cosas lletjas en 'quest temps! ¡Si n' ha llenstat d' expressions pecaminosas d' aquellas que fan fredat!

Desde las cinch, que s llevava, á las vuyt, que anava al lit, ha passat quaranta dias en un incessant neguit.

Menjava lo que podia, sense recordar per ré si 'ns trobavam en quaresma ó eram divendres ó qué.

Devegadas dejunava, pero no per devoció, sino per no teni á casa ni l' més petit rosegó.

¿Hi havia bacallá? Vinga. ¿Un bossi de carn? Amunt. Son pobre estómach famélich á tot hora estava á puut.

Y... está clar, si ara moria en cástich del seu pecat, cremaria á las calderas per tota una eternitat.

¿No es vritat que aquestas cosas, meditadas seriament, entristeixen una mica ó fan riure de valent?

C. GUMÁ.

¡ARA VA BÉ!

ADMIT está que bull. Los vehíns antichs no dormen ni sossegan, los moderns no descansan ni reposan. Los uns puján, los altres baixan, aquests entran, aquells surten; tots treballan, furgan, intrigan y recorran pél mateix: per veure si poden arreplegar un empleo.

Lo cambi de ministeri, coincidint ab l'arribada de la primavera, ha despertat la fam dels cessants y l'ambició dels que ja sucen.

Diu que la escala de casa en Sagasta está nit y dia tan plena de gent, que 'l porter s' ha hagut d' armar ab una escopeta per contenir las onadas d' aquell mar de pretendents frenétichs.

—¡Enrera!— crida de tant en tant lo fidel guardiá, veient que la multitud s' adelanta una mica massa:—fins que hajan baixat los deu aspirants que hi ha á dalt, no pot entrar ningú més.

—¡Es que jo ja fa dos dias que m' espero!—salta un fulano, que á judicar pels forats de las mánigas y lo abonyegat del barret, té verdadera necessitat de ser gobernador civil, ó inspector de policia ó alguna cosa nutritiva.

—¡Pitjor jo que 'n fa quatre!— replica un altre cessant afeirantse al pom de la barana, com si formés lo propósit de quedársel en cas de que no pugui conseguir l' empleo que desitja.

—¡No importa! jenera!— torna á cridar lo porter, encarant resoltament la escopeta á la concurrencia:—¡l que puji un sol esglahó, li clavo un tiro. D. Práxedes us colocará á tots, si teniu ordre y compostura... pero si us desmandéu, no conseguireu res y m' obligaréu á inaugurar la matansa de sangoneras.

En los ministeris passa tres quartos del mateix. Las mamparas del despaig no fan més que obrirse y tancar-se, per donar pas á la professó d' aspirants á la sopa boba.

Hi ha tipos de tots los colors, classes, categorías y tamanyos. —Senyor ministre— diu un individu una mica brut de roba, pero ab la llengua mes neta que la caixa d' un municipi:—senyor ministre: 'm presento á vosté per demanarli...

—No tinch l' honor de conèixer—fa 'l ministre interrompent-lo:—¿qui es vosté?

—¿No 'm té present? Jo hi prestat al govern serveys importantíssims y numerosos. A vosté mateix... ¿se 'n recorda de quan va arribar á Madrid l' altre dia? ¿Sah que al surtir de la estació 'l bastó li va caure? Donchs aquell que va cullirli soch jo, jo en persona.—

Un altre aspirant 's presenta ab menos retóricas y se 'n va al grá desseguida.

—Senyor ministre: vinch á veure si 'm donará una colocació que valgui la pena. Miri, aquí té las recomendacions que porto: una targeta del dach A, un' altra del marqués B, un' altra del general C, un' altra de la senyora D, un' altra del bisbe E...

Los trens que á cada moment arriban á Madrid van completament plens dels aspirants de provincias, que al olor de vianda fresca 's precipitan sobre l' esqué ab la voracitat propia de la gent del ofici.

De Catalunya, d' Andalusia, de Valencia... de tot arreu hi acuden regiments de solicitants que sitian els ministres, primer suplicantlos, després demanantlos y acabant finalment per exigirlos un empleo, so pena de véurers bescantats, aburrits y abandonats per ells.

La fórmula es molt senzilla: —Si 'm dona l' empleo que solicito, 'm tindrà sempre é incondicionalment al seu costat; diré que vosté es lo ministre més sabi, més guapo y més eloqüent del planeta, vindré al Congrós á aplaudirlo y 'm barallaré ab los que s' atreixin á xiularlo; pero si vosté comet la iniquitat de desayrarme y me 'n haig de tornar á casa sense empleo, lo desacreditaré per tot; escriuré sueltos, articles y xaradas contra vosté: explicaré la seva vida y miracles y 'm faré conservador, ó carlista ó moro... lo que á vosté li pugui fer més rabia...

Fa dugas senmanás que 'l nou ministeri está constituhit y encara no s' ha ocupat de res mes que de nomenclaments, traslados, ascensos...

¿La qüestió de l' hisenda? ¿la dels tractats de comers? ¿la crisis industrial y mercantil?... Bonas, gracias á Deu; ningú se 'n recorda.

Ara lo que interessa es sapiguer qui será secretari d' aixó, qui director d' alló, qué donarán á Fulano, cóm contentarán á Zutano...

¿L' aranya estira cabells!... ¡Ara, ara va bé!

FANTÁSTICH.

INS ara arriban á 5,000 los pelegrins que en tot Espanya s' han compromés á anar á Roma; pero 's treballa de ferm, y 's creu que no baixará de 8,000 lo número dels que s' inscriurán.

En una nació de 17 millons de habitants, lo número de 8,000 resulta ben esquitit.

Jo crech que si 's reunissen los obrers de totas las parroquias d' Espanya, n' hi hauria molt més. Y aixó que 'l negoci de las cadiras, que 's fa á tot arreu, donaria de sobras pel gasto de aqueixa pelegrinació obrera.

Las sessións del Ajuntament de Gracia resultan en extrém edificants. En ellas abundan las denuncias

graves, que posan en relleu la immoralitat de aquella administració. Cassos de matute, indemnisións de terreno, pels quals se pagan sumas quinze vegadas més de las que demanavan los seus propietaris, y altres fets escandalosos, tots ells comprobats, demostren que en la corporació municipal de la vehina vila no hi ha un pam de net.

Lo secretari de Gracia podrà dirse Calvo; pero lo que passa á Gracia té molts pels.

Un home públich deya á un seu elector, presentantli la petaca:

—¡Vol un cigarro?
Y l' elector responia:
—No, mil gracias: lo que vull es un estanch.

Aixó succehía anys endarrera, quan las expendedorias d' efectes estancats depenian del govern. Avuy los Mellados, los León y Llerenas y 'ls Villanuevas, ja no 's contentan ab un estanch. Avuy demanan una Tabacalera.

¿No saben quina rahó dona *El Correo Catalán* per aprobar y aplaudir lo nou casament del rey de las húngaras?

Senzillament: diu que *un trono con un solo sillón es triste trono.*

¿Qüestió d' ebanisteria!... En lloch de un silló podrian colocarli un bon sofá provehit de unas cortinas per no veure's qué s' hi fa.

Recordis que 'n Castelar havia demanat per en Gamazo la friolera de 20 anys de ministeri. ¡Y ni un any y mitj ha pogut aguantarse!

¿Y á qué ha quedat reduhit lo pressupost de la pau? Senzillament: al pressupost de las renyinas domésticas.

Comprenem que durant los temps heróichs de las grans lluytas per la libertat, se donguessin los empleos als individuos dels partits triunfants, que per ells derramavan la sauch de las sevas venas y sacrificavan la hisenda y la pau de las familias. Un empleo era una especie de compensació als grans sacrificis realisats.

¿Pero avuy? Avuy que no hi ha serveys que premiar, los governs están lliures per elegir á la gent apta é idónea, dotada de inteligencia y hábitos de laboriositat, y no obstant, los ministres donan tots los empleos als intrigants, als adúladors, als parents y als contertulis.

Desde que *D. Quijote* ha mort, triunfan exclussivament los ideals de *Sancho Panza*.

Arribar á Melilla l' héroe de Sagunto, y apostarse una partida de riffenyos en un punt de la costa fent foch sobre 'l vapor *Sevilla*, carregat de tropas, ha sigut tot una mateixa cosa.

Sobre las decantadas ventatjas obtingudas ab lo tractat de pau, los riffenyos hi fan llum ab los fogonassos dels seus fusells.

Apurém aquesta nova vergonya y diguém: —Estava escrit. Sols Alah es gran. Y 'ls que han privat á la nació de vindicar la seva honra son una colla de *grandíssims*.

En Lopez Dominguez, per no ser menos que 'ls demás comparses del ministeri, ha fet nombrar á un seu germá gobernador de la provincia de Jaen.

Primero son mis dientes. Y enseguida mis parientes.

Lo nou ministre de Hisenda, tot just ha prés possessió del cárrech y ja está preparant un empréstit de 500 millions de pessetas.

Lo Sr. Salvador fá com los joves calaveras. Aquests apenas heretan lo rellojete del oncle, se 'n van á la caixa d' empenyos á treureli tacas... ¡y alsa, á divertirse!

Pero aquí 'ls que van á quedar ben divertits, serán los contribuyents.

Lo Sultan ha regalat caballs á tothom: al embaixador y á tots los seus acompanyants de alguna categoria. Fins al célebre ministre Sr. Moret li ha enviat lo seu corresponsent caball.

Dat lo que ha passat allí jo desde ara 'ls hi asseguro que hauria fet molt millor si 'ls hi hagués regalat burros.

La moneda del primer plasso de la indemnisió es tota foradada y está fora d' us.

Pero no per aixó s' encaparrará en Moret, ans al contrari, es molt capás de dir lo que diuen los supersticiosos, quan afirman que la moneda foradada porta sort.

A Tarragona s' ha publicat un document que diu aixís:

LIMOSNA á favor de la iglesia de San Lorenzo de Tarragona. Entre los que contribuyan á ella se sorteará el dia 21 de Enero de 1894, lo siguiente:

Primera suerte. UN CERDO.
Segunda > UN CARNERO.
Tercera > Una imágen de San Antonio Abad con su correspondiente globo.

NÚM. 3094

Este billete caduca al año de celebrarse el sorteo. VALE 20 CÉNT.

Aquest document retrata al viu als católichs tarraconins: en primer lloch celebrant una rifa per damunt de la ley que las prohibeix.

Y en segon lloch demostrant al viu las sévas preferencias.

Per ells un moltó val més que Sant Antoni y un porch val mes que tot.

A LO INSERTAT EN LO ULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—Ca-mi-sa.
- 2.ª ANAGRAMA.—Ram—Mar.
- 3.ª TRENCA-CLOSCAS.—Perot lo Uadre.
- 4.ª TERS DE SILABAS.—CO ME TA
ME SU RAS
TA RAS CO
- 5.ª GEROGLIFICH.—Per entremesos las fondas.

Han endevinat totas las soluciones los ciutadans N. Morito, Pau de Laga y Un Enxiquerol; n' han endevinadas 4; Pep Rellicsa y Joan Assegurat; 3, M. P. L.; 2; Salabrugas, Un de fora, Pep de l' Hostia y Un Vilafranqui; y 1 no més, M. Cunyat y J. T. F.

XARADA

Si tens tu bona segona
podrás guanyar *hur-girat*
y pel mon serás mirat
com una bella persona,
aixís fosses deshonrat.
Si vols saber mon *Total*
es ciutat monumental.

ENRICH BAUSÁ.

ENDAVINALLA

Me tenen los ports de mar,
y al cor estich de las peras:
l' ordinari 'm dú al davant
y 'l senyor me dú al darrera.

WEBER.

TRENCA-CLOSCAS

LA RE LA FA LA
T.

Formar ab aquestas lletas lo nom de un poble catalá.

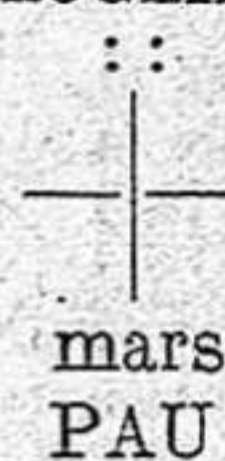
NOY DE SANS.

TERS DE SILABAS

Primera ratlla: vertical y horizontal: vehícul.—Segona: flor.
—Tercera: Provincia espanyola.

UN ARROSSAYEE.

GEROGLIFICH

S. NAS F.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciutadans M. Casas y C. (Papiol), Pepet del Teatro, F. J., F. Iglesias, Mr. Eugon, F. C., En Bayona. Pere Sardá, J. Roche y B. Verdguer y G.:—Lo qu' envian aquesta senmana no fa per casa.

Ciutadans Imperial, F. S. Granota, Ll. Salvador, Mestres y C., Pascarris, Uno de tantos, Pau dels Timbals, Ua Enterra-vius y M. P. M.:—Insertaré alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudadá E. Sala: Lo boceto es bastant mansoy, li falta vigor, y pecc además d' excessivament llarch.—J. B. C.: Ben versificada ho está; lo que té es qu' es fosca.—J. de la Cruz: No 'ns acaba de agradar.—J. T. (Reus): La noticia no té prou interés.—Palef de Riera: La forma del article es poch correcta y menos brillant.—Japer de l' Orga: Dispensis: sigué una equivocació motivada per la semblansa de la lletra, qu' es pastada ab la de vosté.—Andressillo: Va molt bé: gracias.

LOPEZ, editor.—Rambla del Mitj, 20.

A. Lopez Robert, impresor.—Asalto, 63.—BARCELONA

Per Pasqua, monas... y micos

Aquí tenen los obsequis que 'ls senyors de la fusió

regalan aquesta Pasqua à la espanyola nació.

Negocis de llana

Per béns molsts y baratos no cal que us escarrasséu; aquí n'hi ha una bona colla.... ¡Au, trihéu y remenéu!

Sistema que 's recomana als senyors reclutadors: ¡veurán, fent aquests anuncis, quin resultat més hermós!

